

Sygn. akt VI GC 855/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa – Starosty (...)**

przeciwko pozwanemu **I (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego I (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. na rzecz Skarbu Państwa – Starosty (...) kwotę 510,57 złotych (pięćset dziesięć złotych pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 510,57 złotych za okres od dnia 07 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,
- 779,07 złotych za okres od dnia 07 sierpnia 2018 roku do dnia 03 kwietnia 2019 roku;

II. zasądza od pozwanego I (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. na rzecz Skarbu Państwa – Starosty (...) kwotę 270 złotych (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego I (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 30 złotych (trzydzieści złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Sygn. akt VI GC 855/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07 sierpnia 2018 roku powód Skarb Państwa – Starosta (...) domagał się zasądzenia od pozwanego I (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwoty 1 289,64 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest właścicielem nieruchomości składającej się z działek numer (...) położonych w gminie K. (obręb M.), dla których Sąd Rejonowy w Wejherowie Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w P. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Powód wskazał również, że w dniu 15 września 2017 roku strony zawarły umowę dzierżawy powyższej nieruchomości w celu prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwaną spółkę. Umowa została zawarta na czas oznaczony – 3 lata. Strony ustaliły miesięczne wynagrodzenie na kwotę 5 050 złotych netto

powiększoną o należny podatek VAT (6 211,50 złotych brutto). Powód wypowiedział pozwanemu umowę zgodnie z jej postanowieniami z uwagi na zaległości w płatności czynszu dzierżawy za dwa pełne okresy i wezwał pozwanego do wydania nieruchomości oraz zapłaty zaległego czynszu. Pozwany uznał roszczenie i w dniu 27 lutego 2018 roku dokonał zapłaty za trzy okresy płatności, jednakże nie uiścił należnych powodowi odsetek.

Na dochodzone pozwem roszczenie składają się następujące kwoty:

- 333,55 złotych stanowiąca kwotę odsetek liczonych od dnia wymagalności do dnia 27 lutego 2018 roku tytułem należności z umowy dzierżawy za miesiąc październik 2017 roku,
- 259,69 złotych stanowiąca kwotę odsetek liczonych od dnia wymagalności do dnia 27 lutego 2018 roku tytułem należności z umowy dzierżawy za miesiąc listopad 2017 roku,
- 185,83 złotych stanowiąca kwotę odsetek liczonych od dnia wymagalności do dnia 27 lutego 2018 roku tytułem należności z umowy dzierżawy za miesiąc październik 2017 roku,
- 172,36 złotych stanowiąca równowartość kwoty 40 euro obliczona po kursie zgodnie z tabelą numer (...) z dnia 29 września 2017 roku (z ostatniego dnia pracującego poprzedzającego miesiąc, w którym roszczenie stało się wymagalne),
- 169,99 złotych stanowiąca równowartość kwoty 40 euro obliczona po kursie zgodnie z tabelą numer (...) z dnia 31 października 2017 roku (z ostatniego dnia pracującego poprzedzającego miesiąc, w którym roszczenie stało się wymagalne),
- 168,22 złotych stanowiąca równowartość kwoty 40 euro obliczona po kursie zgodnie z tabelą numer (...) z dnia 30 listopada 2017 roku (z ostatniego dnia pracującego poprzedzającego miesiąc, w którym roszczenie stało się wymagalne).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 04 marca 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 903/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Od powyższego rozstrzygnięcia pozwany I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniósł sprzeciw zaskarżając je w części – ponad kwotę 779,07 złotych i domagając się oddalenia powództwa w pozostałym zakresie.

W uzasadnieniu pozwany zgłosił zarzut braku wyczerpania polubownego sposobu rozstrzygnięcia sporu przez powoda poprzez brak wezwania do zapłaty odsetek, niemniej jednak wskazał, że uznał żądanie pozwu w zakresie należnych powodowi odsetek w łącznej kwocie 779,07 złotych, która została przez niego zapłacona. Pozwany poniósł również, że powód nie zawarł w pozwie oświadczenia o podjęciu pozasądowego sposobu rozwiązania sporu ani nie wskazał przyczyn ich niepodjęcia, jak również nie została wskazana przez niego data wymagalności dochodzonego roszczenia, co winno skutkować zwrotem pozwu.

W zakresie natomiast żądania potrójnej równowartości kwoty 40 euro jako rekompensaty za koszty odzyskiwania należności od transakcji handlowej pozwany podniósł, iż umowa dzierżawy jest transakcją jednorazową, więc żądana kwota rekompensaty również powinna być jednorazowa. Nadto pozwany wskazał, iż w jego ocenie powyższa kwota jest w ogóle nienależna, gdyż narusza zasady słuszności w sytuacji, gdy wierzyciel nie poniósł żadnego uszczerbku. Nadto pozwany zakwestionował możliwość domagania się przez powoda odsetek od kosztów rekompensaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2017 roku Skarb Państwa reprezentowany przez Starostę (...) zawarł z I (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. umowę dzierżawy nieruchomości należącej do Skarbu Państwa położonej w

obrębie M., gmina K., dla której Sąd Rejonowy w Wejherowie Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w P. prowadzi księgę wieczystą numer (...).

Umowa zawarta została na okres 3 lat. Czynsz dzierżawy wynosił 5 050 złotych netto płatny do 10. dnia każdego miesiąca. Do powyższej kwoty doliczano podatek VAT w obowiązującej wysokości.

niesporne, a nadto: umowa dzierżawy – k. 15-19 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 15 grudnia 2017 roku” Starosta (...) w imieniu Skarbu Państwa wypowiedział I (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. umowę dzierżawy z dnia 15 września 2017 roku bez zachowania terminu wypowiedzenia wzywając jednocześnie do niezwłocznego przekazania przedmiotowej nieruchomości właścicielowi w wyznaczonym terminie – w dniu 04 stycznia 2018 roku. Jako przyczynę wypowiedzenia wskazano brak płatności za dwa kolejne okresy dzierżawy – październik i listopad 2017 roku i ich nieuregulowanie mimo wyznaczenia dzierżawcy dodatkowego terminu.

niesporne, a nadto: wypowiedzenie umowy dzierżawy – k. 14 akt

W dniu 27 lutego 2018 roku I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. dokonała zapłaty kwoty 18 634,50 złotych, tj. zaległej należności obejmującej czynsz dzierżawy za trzy okresy, bez odsetek.

niesporne, a nadto: potwierdzenie przelewu – k. 13 akt

Starosta (...) reprezentujący Skarb Państwa wzywał kilkakrotnie I (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. do zapłaty należności obejmującej m. in. odsetki oraz rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. mimo odebrania powyższych wezwań nie uregulował tych należności.

przesądowe wezwania do zapłaty numer (...) wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 61-63 akt, przesądowe wezwania do zapłaty numer (...) wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 64-67 akt

Starosta (...) reprezentujący Skarb Państwa w toku postępowania przedsądowego wzywał I (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. do zapłaty należności obejmującej m. in. odsetki w łącznej kwocie 779,07 złotych oraz rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w łącznej kwocie 510,57 złotych, w terminie 7 dni.

I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. odebrał powyższe wezwanie w dniu 12 lipca 2018 roku, jednakże nie uregulował powyższych należności.

przesądowe wezwania do zapłaty numer (...) wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 52-54 akt

Starosta (...) reprezentujący Skarb Państwa także w toku trwającego już postępowania sądowego wzywał I (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. do zapłaty należności obejmującej m. in. odsetki w łącznej kwocie 779,07 złotych oraz rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w łącznej kwocie 510,57 złotych, w terminie 7 dni.

I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. nie uregulował powyższych należności w wyznaczonym terminie.

przesądowe wezwania do zapłaty numer (...) wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 68-71 akt, przesądowe wezwania do zapłaty numer (...) wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 72-75 akt, przesądowe wezwania do zapłaty numer (...) wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru – k. 76-79 akt

W dniu 03 kwietnia 2019 roku I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. dokonał na rzecz Skarbu Państwa – Starosty (...) spłaty części dochodzonej przez niego należności, tj. kwoty 779,07 złotych obejmujących należność odsetkową.

niesporne, a nadto potwierdzenie zapłaty – k. 41 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w znacznej części był pomiędzy stronami bezsporny, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń.

Nadto Sąd uwzględnił wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód Skarb Państwa – Starosta (...) domagał się zasądzenia od pozwanego I (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwoty 1 289,64 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 09 maja 2019 roku” (data prezentaty: 2019-05-15, k. 49-51 akt) powód Skarb Państwa – Starosta (...) oświadczył, iż wobec uiszczenia przez pozwanego w dniu 03 kwietnia 2019 roku kwoty 779,07 złotych z tytułu dochodzonej w niniejszym postępowaniu należności obejmującej odsetki ustawowe w związku z opóźnieniem w zapłacie czynszu dzierżawy, strona powodowa ogranicza powództwo w tym zakresie, a także – wskazując na daty wymagalności rekompensat za koszty odzyskiwania należności dokonał rozszerzenia żądania pozwu domagając się w dalszym toku postępowania kwoty 172,36 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 października 2017 roku do dnia zapłaty, kwoty 169,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 listopada 2017 roku do dnia zapłaty i kwoty 168,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty.

Dokonaną zmianę powództwa w zakresie żądania odsetkowego Sąd pozostawił bez rozpoznania. Nie ulega wątpliwości, że sprawa niniejsza podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, bowiem zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c. przepisy o postępowaniu uproszczonym stosuje się w sprawach o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych. Zgodnie zaś z treścią przywołanego już przepisu art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest niedopuszczalna, a przepisów art. 75 – 85 k.p.c. oraz art. 194 – 196 k.p.c. i art. 198 k.p.c. nie stosuje się. Powyższy przepis stanowi niewątpliwie odstępstwo od obowiązujących w zwykłym procesie zasad dopuszczających przedmiotową zmianę powództwa (art. 193 § 1 k.p.c.) oraz zmiany podmiotowe. Trzeba przy tym wskazać, że obowiązujący w postępowaniu uproszczonym zakaz przedmiotowej zmiany powództwa jest zakazem bezwzględny, co oznacza, że dotyczy zarówno zmiany żądania, jak również zmiany podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w pozwie. Należy tym samym przyjąć, że czynność procesowa strony powodowej zmierzająca do przedmiotowej zmiany powództwa jest bezskuteczna nawet wtedy, gdy nowe żądanie nadaje się również do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Jedynie na marginesie powyższego wskazać należy, że powództwo identyfikowane jest przez żądanie i jego podstawę faktyczną. Przedmiotowa zmiana powództwa może polegać więc na przekształceniu obu tych elementów składowych, bądź jednego z nich. Może zatem wyrażać się w zmianie ilościowej polegającej na rozszerzeniu albo ograniczeniu pierwotnego żądania, bądź jakościowej prowadzącej do zmiany żądania – jego przedmiotu albo rodzaju żądanej ochrony prawnej – lub polegać na przekształceniu podstawy faktycznej powództwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 grudnia 2004 roku, sygn. akt II CK 144/04, podobnie w wyroku z dnia 20 października 2005 roku w sprawie o sygn. akt IV CK 298/05).

Natomiast postanowieniem z dnia 25 września 2019 roku wydanym na rozprawie na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 332 k.p.c. Sąd uznał cofnięcie powództwa w zakresie żądania kwoty 779,07 złotych za niedopuszczalne, albowiem nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 marca 2019 roku został zaskarżony ponad tę kwotę, co

oznacza, że w zakresie kwoty 779,07 złotych rozstrzygnięcie zawarte w nakazie zapłaty uprawomocniło się z dniem 04 kwietnia 2019 roku (a zatem jeszcze przed złożeniem oświadczenia o ograniczeniu w tym zakresie powództwa).

Uwzględniając powyższe, a w szczególności, iż pozwany I (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w części, tj. ponad kwotę 779,07 złotych, uznać należało, że rozstrzygnięcia w dalszym toku procesu wymagało żądanie pozwu obejmujące żądanie zasądzenia:

- odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 779,07 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, tj. do dnia 03 kwietnia 2019 roku,
- kwoty 510,57 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczone za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Nie było wątpliwości, że uznana przez pozwanego należność odsetkowa w kwocie 779,07 złotych została uiszczona powodowi w dniu 03 kwietnia 2019 roku mimo wielokrotnego wzywania pozwanego do uiszczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności poszczególnych czynszów dzierżawy, a zatem niewątpliwie powód uprawniony był do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie od tej zaległości od dnia wytoczenia o nie powództwa.

Zgodnie bowiem z treścią art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Przepis ten nie dotyczy pożyczek długoterminowych udzielanych przez instytucje kredytowe.

Mając na względzie powyższe żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 779,07 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 07 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, tj. do dnia 03 kwietnia 2019 roku zasługiwało w pełni na uwzględnienie.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu strony pozwanej odnośnie braku wyczerpania sposobów polubownego rozstrzygnięcia sporu i niewskazania przedmiotowej informacji w treści pozwu wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. warunkiem formalnym pozwu jest podanie przez powoda informacji co do tego, czy strony podjęły próbę mediacji lub innego pozasądowego sposobu rozwiązania sporu, a w przypadku gdy takich prób nie podjęto, wyjaśnienie przyczyn ich niepodjęcia. Jednocześnie brak wyraźnej informacji w tym przedmiocie nie może być uznany za skutkujący niemożnością rozpoznania sprawy bądź uznaniem roszczenia powoda za przedwczesne albo zwrotem pozwu w sytuacji, gdy brak ten nie został dostrzeżony na etapie formalnego badania pozwu i na tymże etapie usunięty, nie uniemożliwia on bowiem nadania sprawie dalszego biegu.

W niniejszej sprawie jednakże powód w toku postępowania wykazał, że wielokrotnie wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty lub podjęcia próby mediacyjnej, jednakże wezwania te pozostawały bez odpowiedzi. Tym samym zarzut pozwanego uznać należy za niezasadny. Sąd zważył przy tym, że przepis art. 187 § 1 pkt 3 k.p.c. nie nakłada na Sąd obowiązku badania, czy wskazane przez powoda podjęte próby wyczerpywały możliwości ugodowego zakończenia sporu ani nie nakłada na powoda obowiązku podjęcia wszystkich możliwych czynności prowadzących do ugodowego zakończenia sporu przed wniesieniem pozwu. Informacja o podjętych przez strony próbach pozasądowego zakończenia sporu lub zaniechaniu ich podjęcia ma umożliwić jedynie Sądowi dokonanie oceny realnych możliwości zakończenia sporu sądowego w drodze mediacji, a tym samym celowości skierowania stron do mediacji. Zważyć przy tym należy, że zgodnie z treścią zobowiązania z dnia 14 kwietnia 2019 (k. 45 akt) Sąd zobowiązał pozwanego do oświadczenia, czy na obecnym etapie postępowania sądowego widzi ona możliwość ugodowego zakończenia sporu, pod rygorem uznania, że możliwości takiej nie widzi. Pozwany nie odpowiedział na zobowiązanie Sądu.

Zgodnie z treścią art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Oprócz tej kwoty

wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę (ust. 2).

W ocenie Sądu nie było wątpliwości, że powodowi przysługiwała rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości równoważności 40 euro przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118). Rekompensata taka przysługuje bowiem wierzycielowi bez wykazania, że koszty te zostały poniesione i bez wzywania dłużnika do jej zapłaty. Roszczenie o taką rekompensatę powstaje po upływie terminów do zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 roku, sygn. akt III CZP 94/15), tj. wtedy gdy wierzyciel nabywa prawo do odsetek, czyli gdy spełnił swoje świadczenie oraz nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Sąd zważył, iż w świetle przeprowadzonych dowodów nie było wątpliwości, że powód udostępnił pozwanemu przedmiotową nieruchomości do korzystania, za co domagał się zapłaty oraz że mimo upływu terminu płatności należności (czynsz dzierżawy) nie zostały one uregulowane.

Szczególne natury świadczeń ciągłych oraz świadczeń okresowych uzasadnia wyróżnienie odrębnej kategorii stosunków zobowiązaniowych, w których przedmiotem zobowiązania choćby jednej ze stron jest świadczenie ciągłe lub świadczenie okresowe. Zobowiązania te określane są jako zobowiązania ciągłe (o charakterze ciągłym) lub zobowiązania trwałe. W zobowiązaniach ciągłych – jak w żadnych innych stosunkach zobowiązaniowych – szczególną rolę odgrywa czynnik czasu. Przede wszystkim wyznacza on rozmiar należnego świadczenia (świadczeń), a w przypadku zobowiązań, w których występują świadczenia okresowe, sytuuje ponadto te świadczenia w odpowiednim układzie strukturalnym. Pozwala to przyjąć, że czynnik czasu stanowi element konstytutywny zobowiązań trwałych (T. Dybowski, A. Pyrzyńska, w: *Prawo zobowiązań – część ogólna*. Tom I, red. E. Łętowska, Warszawa 2012, s. 219-220).

Przenosząc powyższe rozwiązania na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że świadczenie powoda jako wydzierżawiającego miało charakter ciągły, natomiast świadczenie pozwanego polegające na zapłacie umówionego czynszu miało charakter okresowy.

Odnosząc się zaś do zarzutu domagania się rekompensaty od każdej wystawionej z tytułu dzierżawy faktury wskazać należy, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) przez transakcję handlową rozumie się umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli przedsiębiorcy zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością, a więc każdą transakcję wykonawczą. Za przedstawioną wyżej wykładnią przepisów ustawy przemawia także nowelizacja ustawy z dnia 08 marca 2013 o terminach zapłaty w transakcjach handlowych dokonana ustawą z dnia 09 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1830), która weszła w życie z dniem 01 stycznia 2016 roku, a polegająca na dodaniu ust. 3 art. 10, który stanowi: „uprawnienie do kwoty, o której mowa w ust. 1, przysługuje od transakcji handlowej, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2”. Ustawodawca powtórzył pojęcie transakcji handlowej (w liczbie pojedynczej), dodając „z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2 ustawy”, tj. przepisu przewidującego uprawnienie wierzyciela do uzyskania równoważności kwoty 40 euro od każdej częściowej płatności – w przypadku, gdy strony ustalą w umowie, iż zapłata następować będzie częściami. Pamiętać trzeba zatem, że rekompensata zasadniczo nie dotyczy zbiorczo wszystkich opóźnień w ramach umowy, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, tylko każdego opóźnienia oddzielnie, co jest zasadne mając na uwadze cel wprowadzenia tej regulacji – zwiększenie dyscypliny płatniczej w transakcjach handlowych i zapobieganie zatorom w tym zakresie.

Odnosząc natomiast do możliwości domagania się przez powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od kosztów rekompensaty wskazać należy, iż kwestię tę wprost reguluje przepis art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118), który stanowi, że wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równoważność kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Tym samym brak jest tutaj ustawowego wymogu wezwania dłużnika do zapłaty w celu rozpoczęcia biegu wymagalności roszczenia z tego tytułu. Uznać

zatem należy, iż roszczenie to staje się wymagalne od pierwszego dnia opóźnienia dłużnika w zapłacie. Jedynie na marginesie wskazać należy, że w niniejszej sprawie powód wykazał, że przed procesem wyzwał pozwanego do zapłaty przedmiotowej należności, co wprost wynika chociażby z przesądowego wezwania do zapłaty numer (...), przy czym z uwagi na treść żądania pozwu i pozostawienie rozszerzenia powództwa w tym zakresie bez rozpoznania w oparciu o treść art. 505⁴ k.p.c. (o czym szerzej w powyższej części uzasadnienia), w ocenie Sądu zasadne było żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od należnej kwoty rekompensaty za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności kwoty 510,57 złotych, na którą składały się: kwota 172,36 złotych stanowiąca równowartość kwoty 40 euro obliczona po kursie zgodnie z tabelą numer (...) z dnia 29 września 2017 roku (z ostatniego dnia pracującego poprzedzającego miesiąc, w którym roszczenie stało się wymagalne), kwota 169,99 złotych stanowiąca równowartość kwoty 40 euro obliczona po kursie zgodnie z tabelą numer (...) z dnia 31 października 2017 roku (z ostatniego dnia pracującego poprzedzającego miesiąc, w którym roszczenie stało się wymagalne) i kwota 168,22 złotych stanowiąca równowartość kwoty 40 euro obliczona po kursie zgodnie z tabelą numer (...) z dnia 30 listopada 2017 roku (z ostatniego dnia pracującego poprzedzającego miesiąc, w którym roszczenie stało się wymagalne).

Mając na uwadze powyższe rozważania zasadne było również zasądzenie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w powyższych wysokościach.

Uwzględniając powyższe Sąd na podstawie art. 4, art. 7 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) w zw. z art. 482 k.c. zasądził od pozwanego I (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. na rzecz Skarbu Państwa – Starosty (...) kwotę 510,57 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 510,57 złotych za okres od dnia 07 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty i 779,07 złotych za okres od dnia 07 sierpnia 2018 roku do dnia 03 kwietnia 2019 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając w punkcie drugim wyroku od pozwanego jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu, które wyniosły 270 złotych (koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami).

W punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o opłatach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 785 ze zmianami) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód na mocy art. 94 powyższej ustawy był zwolniony.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)
6. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 14 listopada 2019 roku